

18de JAARGANG, NR. 340
22 JUNI 2020

IN DIT NUMMER:

- 1 BERICHTEN**
- 5 JAZZ OP PAPIER**
- 6 JAZZ OP DE PLAAT**
 Jaap Blonk, Bart-Jan Hogenhuis,
 Nice Chair, Torben Westergaard e.a.
- 9 JAZZ OP DE PLANKEN**
 New York Second Trio.
- EN VERDER (ONDER MEER):**
- 10 Tina Brooks (Erik Marcel Frans)**

16,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2020

NR. 341 KOMT 20 JULI UIT

BERICHTEN

Doek Festival gaat (hopelijk) door

Het Doek Festival 2020 gaat gewoon door. Dat hopen de organisatoren tenminste, zo melden ze begin juni in een nieuwsbrief. Het moet rond 1 augustus in Amsterdam plaatsvinden: "There are some exciting ideas in the pipeline so

keep your eye out for more information!"

Doek is een muzikantencollectief waar onder anderen kornettist Eric Boeren, pianist Kaja Draksler,

bassist Wilbert de Joode, saxofonist Michael Moore en trombonist Wolter Wierbos deel van uitmaken. Vorig jaar vond het Amsterdamse festival plaats in het Bimhuis (14 en 15 juni) en De Ruimte (16 juni). Kijk hier voor actuele info: <https://bit.ly/2VgbNxI>

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat

eens in de twee of drie weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus** en **september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken**

uit. Half september pakken we de frequentie van voor de zomer weer op.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BRAD MEHLDAU REFLECTEERT IN SUITE 'APRIL 2020' OP LOCKDOWN IN AMSTERDAM

In zijn appartement in Amsterdam schreef pianist Brad Mehldau tijdens de lockdown een suite waarin hij muzikaal reflecteert op de coronacrisis. De suite is te vinden op zijn nieuwe solo-album 'April 2020', dat als download is te krijgen en in een oplage van duizend - voor 100 dollar per stuk - op vinyl is verschenen. De opbrengst van de verkoop van het album gaat naar de Jazz Foundation of America. Deze organisatie biedt Amerikaanse jazzmusici hulp in coronatijden via het verstrekken van betaalde compositieopdrachten.

Mehldau is getrouwd met de Nederlandse zangeres Fleurine en pendelt met zijn gezin tussen Amsterdam en New York. De afgelopen maanden verbleef hij in Amsterdam. In de suite schetst Mehldau een dag tijdens de coronacrisis aldaar: "There's a waking-up song, a very quick sort of chorale", zo vertelt hij op de website van de Amerikaanse omroep NPR. Andere stukken hebben titels als 'Keeping distance', 'Uncertainty' en 'Yearning'. Mehldau geeft ook muzikaal uitdrukking aan de relatie met zijn gezin de afgelopen tijd. Daarop hebben de laatste drie delen van de suite - 'Waiting', 'In the kitchen' en 'Family harmony' - betrekking: "These pieces hit on the connection-the harmony we find with each other, making meals together or just horsing around." Het afsluitende deel heet 'Lullaby'.

Het is niet zo dat de crisis Mehldau een nieuwe kijk op de kwaliteit van zijn leven heeft gegeven: "This was just the gut pain of having that taken away, and not knowing when it's going to return." Op het album 'April 2020' staan ter afsluiting nog drie niet door Mehldau geschreven stukken met de veelzeggende titels 'Don't let it bring you down' (Neil Young), 'New York state of mind' (Billy Joel) en 'Look for the silver lining' (Jerome Kern). Brad Mehldau: "So I ended the record on a V chord, which is what it is. You don't need to be fluent in music theory to understand this gesture: it's the sound of unfinished business, and perhaps a longing for home." Een release van 'April 2020' op cd volgt in september bij Nonesuch.

Mehldau over 'April 2020': <https://bit.ly/2XWvwEk>

Jean-Paul Estiévenart 5-tet krijgt Octave de la Musique Jazz

Het album 'Strange Bird' van het Jean-Paul Estiévenart Quintet is onderscheiden met een Octave de la Musique 2020 in de categorie jazz. Ook albums van gitarist Alain Pierre ('Sitting In Some Café'), pianist Éric Legnini ('Six Strings Under'), gitarist Julien Tassin ('Momentum') en de formatie Yôkai ('Yôkai') waren hiervoor in de race. De Octave is een jaarlijkse onderscheiding voor (actuele albums van) musici uit de Belgische Franstalige gemeenschap. Ze zouden in acht categorieën op 8 juni jl. in de Bozar in Brussel worden uitgereikt. Door de coronacrisis kon deze gala-avond niet doorgaan. De Octaves worden sinds 2004 jaarlijks uitgedeeld. De winnaar en de andere genomineerden in de categorie jazz worden in deze video gepresenteerd: <https://bit.ly/2YfbsMq>

Paul Heller. (Foto: Gerhardt Richter)

Keuls podium Altes Pfandhaus heropent met saxofonist Paul Heller

Na een sluiting van drie maanden heeft het Altes Pfandhaus in Keulen op 20 juni de deuren weer geopend voor concertgangers. Niet meer dan vijftig bezoekers (een vierde van de totale capaciteit) mogen naar binnen en die moeten in het gebouw een mondkapje dragen. In de zaal mogen ze dat afdoen. Als eerste trad de Federation of the Groove op met als speciale gast tenorsaxofonist Paul Heller.

Maak kennis met het Altes Pfandhaus:
<https://tinyurl.com/y7b59vp8>

A'DAMSE KUNSTRAAD BEPLEIT 240.000 EURO MEER JAARLIJKSE SUBSIDIE VOOR BIMHUIS

Als het aan de Amsterdamse Kunstraad ligt, krijgt het Bimhuis de komende vier jaar een jaarlijkse gemeentelijke subsidie van 1,3 miljoen euro. Dat blijkt uit het advies dat de Raad 15 juni over de hoofdstedelijke culturele basisinfrastructuur presenteerde ter voorbereiding van het Amsterdamse Kunstenplan 2021 – 2024. De uiteindelijke vaststelling van dit plan is aan het eind van het jaar een zaak van de Amsterdamse gemeenteraad.

Het Bimhuis krijgt met het door de Raad voorgestelde subsidiebedrag precies het bedrag dat als aanvraag was ingediend en bovendien zo'n 240.000 euro meer dan jaarlijks in de periode 2017 – 2020. De Kunstraad: "Het Bimhuis is een begrip in de (internationale) jazzwereld. Hier wordt niet alleen ruimte geboden aan de jazzcanon, maar ook en vooral aan de vernieuwende, veelal geïmproviseerde muziek van vandaag. Waar de jazzwereld worstelt met de definiëring van het genre en het schijnbaar tegen de grenzen van die definitie aanloopt, lopen muzikanten in het Bimhuis voorop en breken die discussie open door radicaal te kiezen voor muziek van nu. De artiesten die in het BIMHUIS optreden zijn van hoog niveau en zeer divers." De Kunstraad vindt wel dat de zaalbezetting met gemiddeld 63% in 2019 te laag is: "De 'P' van publiek moet nog een 'boost' krijgen. Het is goed dat de instelling hiervoor werkt met streefcijfers." Het Bimhuis streeft naar 70% zaalbezetting.

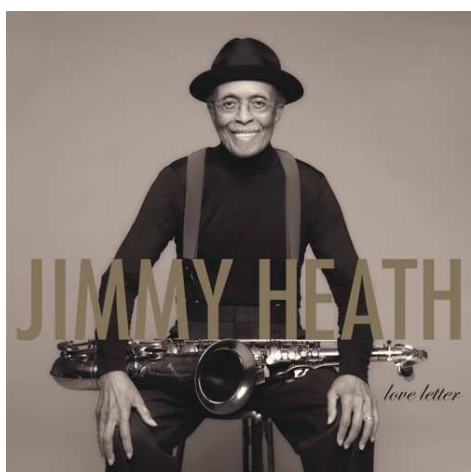
ROTTERDAMSE ADVIESRAAD: GEEN SUBSIDIE VOOR JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM MEER

De Rotterdamse Raad voor Kunst en Cultuur ontraadt het Rotterdamse gemeentebestuur om Jazz International Rotterdam (JIR) vanaf 2021 nog gemeentelijk te subsidiëren, zo blijkt uit zijn advies over het Rotterdamse Cultuurplan 2021–2024, dat 17 juni werd gepubliceerd. Het Cultuurplan wordt eind dit jaar vastgesteld door de Rotterdamse gemeenteraad.

De Raad voor Kunst en Cultuur zet 'grote vraagtekens bij de gekozen richting en is niet overtuigd van de meerwaarde van de voorgestelde activiteiten voor de sector en de stad'. JIR is het oneens met het advies. Men heeft het gevoel onjuist beoordeeld te zijn: "JIR heeft een aanvraag ingediend om talent in de Rotterdamse jazzscene te ontwikkelen. De Raad heeft JIR echter beoordeeld als een concertorganiserende en programmerende instelling", aldus een reactie op het advies. Jazz International gaat bij wethouder Said Kasmi van Cultuur en de Rotterdamse gemeenteraad aan de bel trekken. Volgen deze het advies van de Raad voor Kunst en Cultuur uiteindelijk toch op, dan gaat de subsidie van 216.000 euro in 2020 naar 0 euro in 2021 (gevraagd: 205.000 euro). De Raad is meer gecharmeerd van Jazzpodium Bird. Dat wordt jaarlijks vanaf 2021 250.000 euro gegund (90.000 euro minder dan gevraagd, maar bijna 50.000 euro meer dan nu): "De verhouding tussen gevestigde orde en vernieuwende initiatieven laat nog te wensen over. Om die in balans te brengen, is het verstandig deze instelling in staat te stellen haar programma uit te bouwen." North Sea Round Town blijft op de huidige subsidie van jaarlijks 101.000 euro staan, terwijl 395.000 euro was gevraagd. Dat bedrag komt er niet omdat 'het kernprogramma en delen van het stadsprogramma van NSRT geen waarde meer toevoegen aan het aanbod van de reguliere jazzpodia'.

12 Points Festival gaat niet door

Het 12 Points Festival 2020 gaat dit najaar niet door. Door de coronacrisis lukt het de organisatie niet om twaalf aanstormende Europees talenten te presenteren op een voor publiek en musici veilige manier. De volgende editie is in 2021 in Dublin. Het festival vindt sinds 2007 plaats. In de loop van de jaren werden onder meer de Nederlandse formaties Ikarai, het Dominic J Marshall Trio, Bruut!, The More Socially Relevant Jazz Music Ensemble, Cactus Truck, Zapp String Quartet en Tineke Postma geselecteerd. In 2019 bood het Bimhuis, Amsterdam het festival drie dagen onderdak.

Postuum balladalbum Jimmy Heath

Medio juli verschijnt 'Love Letter', een postuum album van Jimmy Heath. Het is een verzameling ballads van de saxofonist die in januari op 93-jarige leeftijd overleed. Heath rondde de Verve-plaat een maand voor zijn dood af. Heath zelf speelt alt en sopraansaxofoon en schreef een aantal stukken. Verder zijn onder anderen trompettist Wynton Marsalis, pianist Kenny Barron, gitarist Russell Malone, drummer Lewis Nash, bassist David Wong en de zangers Gregory Porter en Cécile McLorin Salvant te horen. Bekijk hier een video over de plaat: <https://bit.ly/2AwQBfH>

In augustus weer Oslo Jazz Festival in Noorwegen

Het Oslo Jazz Festival gaat als gepland door van 12 tot en met 16 augustus. Wel in afgeslankte vorm en op één en dezelfde locatie. Vijftien Noorse jazzmusici geven in ieder geval een concert. Het volledige programma wordt later bekendgemaakt.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PARIJSE JAZZCLUB SUNSIDE WEER OPEN

Jazzclub Sunside/Sunset. (Foto: Wikipedia, Peter Potrowl)

Op 22 juni heropent de Sunside in de Rue des Lombards als eerste Parijse jazzclub de zaal. Saxofonist David Sauzay treedt op met een eerbetoon aan John Coltrane. Aansluitend is er een jamsessie. In de Sunset, de kelder van de Sunside, zijn voorlopig nog geen concerten. De Sunside/Sunset bestaat sinds 1983 en was de eerste club die zich in de Rue des Lombards vestigde. In die straat zit ook de bekende jazzclub Le Duc des Lombards. Daar is vooralsnog alleen het terras weer open.

WEER CONCERTEN IN THE VILLAGE VANGUARD

Sinds 13 juni klinkt weer live-jazz in de New Yorkse jazzclub Village Vanguard. Nog wel zonder publiek, maar de concerten zijn op internet via een live-stream te volgen. Drummer Billy Hart trad als eerste op, samen met saxofonist Mark Turner, pianist Ethan Iverson en bassist Ben Street.

"We're still here!! But, we can't do this without music, so we're proud to announce a new streaming series broadcasting live and direct from the Vanguard stage", zo meldt de website van de vermaarde club. De optredens zijn op zaterdag om 19.00 uur en zondagmiddag om 14.00 uur (New Yorkse tijd). Het weekend van 20 en 21 juni trad pianist Vijay Iyer twee keer op. Een weekend later speelt het Joe Martin Quartet en op 4 en 5 juli Joe Lovano's Trio Fascination. Voor zeven dollar ontvangt de kijker een toegangscode. De 'zaal' is vanaf een kwartier voor aanvang open. De Village Vanguard is vanwege de coronacrisis sinds maart dicht. De club sloot drie weken na de viering van het 85-jarig bestaan. **Meer info:** <https://villagevanguard.com/>

Krachtenbundeling Jazz International en Music Meeting

De festivals Jazz International Rotterdam (30 en 31 oktober) en Nijmegen (29 oktober, 1 november) bundelen dit jaar eenmalig hun krachten met de Music Meeting. Een aantal musici die in mei door het afgelasten van de Music Meeting niet in Nijmegen konden optreden, zullen tijdens Jazz International van zich laten horen. Van die festivals zijn de eerste namen bekendgemaakt. Zo zal pianist Randal Corsen met het New Rotterdam Jazz Orchestra optreden. Verder staan op het programma: saxofoniste Alba Gil Aceytuno, gitarist Adedeji Adetayo, het duo Witch 'n Monk met violist Oene van Geel in Nijmegen en met gitarist Jorrit Westerhof in Rotterdam. Meer namen worden in aanloop naar de festivals bekendgemaakt.

OVERLEDEN

Keith Tippett, 14 juni 2020 (72)

Britse pianist en componist in het meer vrije milieu. Vanaf 1970 met eigen formaties en die van anderen: de altisten Elton Dean en Trevor Watts, de trombonisten Nick Evans en Paul Rutherford. Allerlei duo's, zoals die met de pianisten Stan Tracey en Howard Riley en zangeres Julie Driscoll, zijn echtgenote. Maakte in 1979 een soloplaat voor het Leeuwarder label Universe met diverse live-opnamen: 'The Unlonely Rainedancer'.

Art Hoyle, 4 juni 2020 (90)

Amerikaanse trompettist, werkte voor Lionel Hampton en Sun Ra. Verder weinig bekend geworden, maar was in Chicago een gewaardeerd animator en zat nooit zonder werk.

Bob Northern, 31 mei 2020 (86)

Amerikaanse hoornist, had een klassieke opleiding, maar werkte ook voor Gil Evans, Sun Ra en de grote studiegroepen van John Coltrane. Beperkte zich daarna tot het muziekonderwijs.

Don Weller, 30 mei 2020 (79)

Britse tenorsaxofonist, vormde een eigen band, Major Surgery, begon een lange samenwerking met pianist Stan Tracey en tenorcollega's Art Themen en daarna Bobby Wellins.

Jeanie Lambe, 29 mei 2020 (79)

Schotse zangeres in het meer traditionele genre. Zong bij de bands van Kenny Ball, Alex Welsh, Mike Cotton, Bruce Turner en anderen. Was gehuwd met tenorist Danny Moss (overleden 2008) en emigreerde met hem in 1989 naar Perth in Australië.

Lennie Niehaus, 28 mei 2020 (90)

Amerikaanse altsaxofonist, speelde in 1952 (na Lee Konitz) en vanaf 1954 bij Stan Kenton. Werd een populaire en veelgevraagde componist-arrangeur, eerst met zijn eigen kwintetten voor het Contemporary-label, daarna voor film en televisie.

Bob Pilsbury, 12 mei 2020 (93)

Amerikaanse pianist in het traditionele genre. Was vanaf 1971 meer dan twee decennia de vaste pianist bij de New Black Eagle Jazz Band van Tony Pringle, standplaats Lexington, Massachusetts.

Aldo Bassi, 10 mei 2020 (58)

Italiaanse trompettist, trad op met eigen kwartetten, werd opgenomen in de nationale bigband van Italië en maakte soundtracks voor film en televisie (jjm).

Volg ons ook op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Het Louis Armstrong House Museum in Corona, Queens.
(Foto: Wikipedia)

JASON MORAN GASTCURATOR BIJ NIEUWE AFDELING LOUIS ARMSTRONG HOUSE MUSEUM

Pianist Jason Moran is gastcurator van de tentoonstelling 'Here to stay', die begin 2021 te zien zal zijn in het dan nieuw te openen Armstrong Center. Dat is te vinden tegenover het Louis Armstrong House Museum – het voormalige woonhuis van de trompettist – in Queens, New York.

In de tentoonstelling wordt een beeld gegeven van het leven van Armstrong, zijn bestaan als artiest en zijn huwelijk met Lucille. "Here To Stay is also an exploration of the light and positivity Louis brought to the world", aldus een persbericht van het museum. Jason Moran: "Armstrong is the model for how an innovative musician can influence the present and save for the future. Pops is a game changer on and off of his trumpet, and we will all gather around the many ways his curiosity as a creative artist always found a path forward." Onder anderen trompettist Wynton Marsalis, orkestleider Quincy Jones, Rolling Stones-drummer Charlie Watts, Hillary Clinton en trompettist Dizzy Gillespie brachten een bezoek aan het Louis Armstrong House Museum.

Info: <https://www.louisarmstronghouse.org/here-to-stay/>

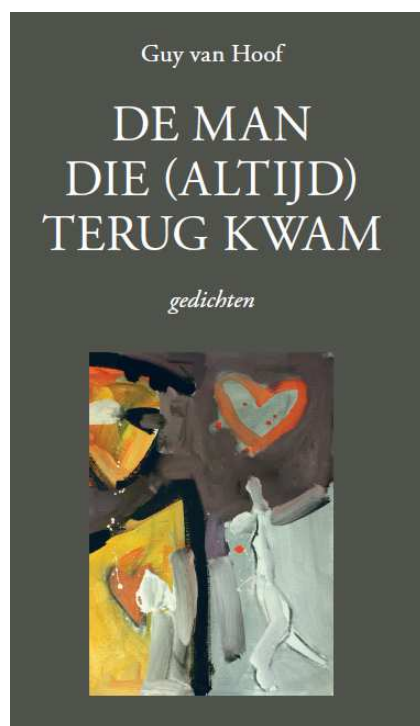
John McLaughlin steunt behoeftige collega's

Om inkomsten te verwerven voor de Jazz Foundation of America heeft gitarist John McLaughlin een 'Lockdown blues' gezet op onder meer YouTube. Ook is het nummer te downloaden via Bandcamp. McLaughlin organiseerde voor de opname een virtuele jamsessie met Gary Husband (toetsen), Etienne Mbappeé (bas) en Ranjit Barot (drums). Vijf dagen na plaatsing op YouTube was het nummer daar al zo'n honderdduizend keer bekeken. De Jazz Foundation bestaat sinds 1989 en helpt behoeftige jazz- en bluesmusici met donaties. Vanwege de coronacrisis is een speciaal COVID-19 Musicians' Emergency Fund in het leven geroepen.

Kijk hier naar McLaughlin: <https://bit.ly/2C9UMP4>

JAZZ OP PAPIER

DE VRIJHEID OPVULLEN

Guy van Hoof. De man die (altijd) terug kwam : jazzgedichten.
 Antwerpen ; Rotterdam :
 C. de Vries-Brouwers, 2019.
 63 pag.
 ISBN 978-90-5927-624-6 ing.
 Prijs 18,95 euro.

'Hij schreef letters/Halve en hele woorden/Met letters/
 Voorzag wat hij had gehoord'

Zo begon de Vlaamse dichter Roger de Neef zijn eerbetoon aan [Adriaan de Roover](#). Voor beiden was jazz, meer dan gemiddeld, een inspiratiebron voor hun poëzie. De relatie tussen jazz en poëzie blijft, hoewel populair, een ongemakkelijke. Als we een eerder gemaakte rubricering in herinnering brengen, dan behoren zij tot de categorie die uitgaat van een muzikant of een bepaalde uitvoering. Vormen als frasering of klankverwantschappen lijken me bij hen hoogstens secundair. Maar je kunt als buitenstaander de poëzie indelen zoals je wilt, dichters weten, net als muzikanten, er een draai aan te geven die schuurt met de gegeven afbakening. En ook daarbinnen zijn er frappante verschillen.

Adriaan de Roover (1923-2016) was een meester in het opeenstapelen van associaties die bij hem opkwamen - spontaan of na het schrijven en herschrijven, dat weten we niet. Gedrongen beelden springen op en zakken meteen weer weg, de een na de ander. Van de lezer worden de bereidheid en het inlevingsvermogen verwacht om hem daarin te volgen: 'hij zendt gebeden uit/naar een verstrooide god/de devote waaghals/die als een winterheilige/in de stad verdwaalt' (over tenorsaxofonist Tina Brooks).

[Roger de Neef](#) (1941) is gematigder; ook hij werkt met beelden, maar borduurt daarop voort. Een aparte eigenschap van hem is: hij spreekt de muzikant aan in de tweede persoon enkelvoud: 'Ook neuriën. Voor jou/Een vorm van vluchten/Als door een trechter./Je duwde je helemaal uit./Je hield spreekverbod,/De zandloper op je warme strot.' (over Chet Baker)

Een derde dichter, [Willem M. Roggeman](#) (1935), houdt zo'n beetje het midden tussen de beide vorige: het aaneenrijgen van beelden naast het inlassen van alledaagse mededelingen.

De jongste van het viertal, [Guy van Hoof](#) (1943), voegt nog een nieuw element toe dat navolging verdient: het op de voet volgen van de muziek zelf. En dat leidt in zijn onlangs verschenen bundel tot een serie sterke gedichten. Daaronder: 'De ernst van de vrijheid' (Jazz Messengers), 'Surf club' (Art Pepper) en 'Chambers en de anderen' (Paul Chambers). Ook het gedicht 'Pact' (McCoy Tyner) volgt deze lijn, maar is minder geslaagd: het loopt over van losse metaforen en vergelijkingen met 'als'.

Als andere hoogtepunten zou ik willen noemen: 'In Parijs', over Earl Hines: 'minstens drie handen heeft-ie/die elkaars fratsen kennen' en 'Daar heb je Brooks', over Tina Brooks, vanuit een heel andere benadering dan hierboven: 'Hij speelde met de bes-ten/maar als het hem niet meezit kan niets je nog redden,/de platenbazen kiezen zelf hun uithangbord/en af en toe stoppen ze zelfs opgenomen tapes weg/achter het dikke metaal van hun kluizen'.

Minder geslaagd zijn de gedichten met prozafragmenten zoals in 'Hinderlagen': 'Dexter Gordon zei het ongeveer als volgt: Wie denkt/dat het gemakkelijk is om 300 dagen per jaar/op een podium te staan en iets nieuw te scheppen [...] en het eenduidige 'Modern Jazz Quartet'.

Tot zijn sterke werk behoren zeker ook de gedichten van meer algemene aard, zoals 'Vier, vijf en soms maar drie', dat een treffende visie geeft op het samen improviseren, en de eerste twee gedichten, die klinken als een beginselverklaring: 'Elke verandering van ritme/elke noot die als een verschrikt dier opspringt/[...]/ is er om de vrijheid mee op te vullen en vorm te geven.'

De bundel bevat een paar onvolkomenheden, die echter geen afbreuk doen aan de kwaliteit van het geheel.

Mocht de titel vragen oproepen, bedoeld is hier Chet Baker, die, naast John Coltrane, Miles Davis en Joe Henderson, in de bundel drie keer voorkomt. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

JAAP BLONK'S RETIREMENT OVERDUE
New Start
Kontrans

Wat doe je als muzikant als de pensioengerechtigde leeftijd nadert? Achter de geraniums is geen optie, dus dan kun je eindeloos je oude succesnummers herhalen en op je lauweren gaan rusten óf jezelf opnieuw uitvinden. Stemperformer Jaap Blonk kiest, zoals hij dat altijd heeft gedaan, voor het laatste. Want waar hij de laatste decennia vooral als soloartiest en in ad hoc-combinaties op de podia en op de plaat te horen was, komt hij nu weer met een band. Dat heeft hij weliswaar eerder gedaan, maar de laatste, Braaxtaal, is alweer zo'n vijftien jaar ter ziele. Met het ironisch genaamde Retirement Overdue kiest hij voor een kwartet met jonge muzikanten uit de Amsterdamse improscene. Muzikaal pakt hij de draad op waar hij die met dat trio aan het begin van deze eeuw had laten liggen, maar de nieuwe jongens leveren hun individuele input, en we leven inmiddels in 2020. Een kopie is de nieuwe band dus zeker niet. Wel kiest Blonk voor een groot deel voor composities als uitgangspunt, alhoewel er op dit debuutalbum ook vier open improvisaties staan. Veel van de nummers op 'New Start' hebben ritmische melodieën, lekker hoekig en vol met voetangels en klemmen, zoals we dat kennen van Nederlandse tijdgenoten van Braaxtaal uit de rock avant-garde, zoals Palinckx, Blast en Sumbur. Blonk gaat heen en weer tussen teksten en klanken en tussen zingen en instrumentaal stemgebruik. Verder horen we een uit de bocht vliegende blues ('I saw a wobbsag') die verwant lijkt aan het werk van Rubatong en een verrassende lezing van 'Somewhere' (uit 'West Side Story'). Het viertal heeft er enorm veel lol in en zorgt voor een heerlijk scala aan variatie, plus de broodnodige humor. Het door Jasper Stadhouders geschreven Latin-deuntje 'Rápido y leve' wordt met een vette knipooog afgeleverd, en in 'No go area' horen we een heerlijk stukje schmaltz. Aan het eind van de tweede cd van het dubbelalbum zit bovendien nog een fijne secret track (spoiler alert!). Met dit Retirement Overdue kan Jaap Blonk dus nog tot ver na zijn pensionering voort.

Herman te Loo

Bezetting:

Jaap Blonk (stem, elektronica), Jasper Stadhouders (gitaar, basgitaar, mandoline, kologo), Miguel Petrucelli (gitaar, basgitaar), Frank Rosaly (drums, percussie).

Bekijk de band hier live:

<https://youtu.be/rm9Zququ04w>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BART-JAN HOGENHUIS
Prime
BH Records

In deze kolommen komen veel niet-Amerikaans georiënteerde albums voorbij. Geregeld leeft van de jazz alleen de improvisatie voort en is vette swing ver te zoeken. Ik lever hiermee geen waardeoordeel, alles mag naast elkaar bestaan, maar het is altijd prettig als je weer eens aan de roots wordt herinnerd. Dat gebeurde vorig jaar met bijvoorbeeld 'Keepsake' van het Miguel Rodríguez Trio, en dat gebeurt wederom met dit album.

Leider Bart-Jan Hogenhuis (1983) is dan ook een halve Amerikaan, zo onderhand. Hij ging drummen na het horen van Lewis Nash (als begeleider van Oscar Peterson) en studeerde daarna aan het conservatorium in Groningen. Dat ging gepaard met gastlessen van Amerikanen; een traditie sinds Joris Teepe er artistiek leider werd. Vervolgens kreeg hij een beurs voor de Aaron Copland School of Music in New York, waar hij zijn tweede conservatorium-diploma haalde.

Al die Amerikanen lijken hem vooral te hebben ingepeperd: swingen met die hap en geen flauwekul. Vermijd overbodige tikjes en ritseltjes. Speel nooit te hard. Luister goed naar de anderen en wees in staat om te reageren op wat er gebeurt. Al is het soms wijs even niet te reageren, want er is al gauw genoeg drukte op het podium.

Dit album, Hogenhuis' debuut als leider, is dan ook geen slagwerkexercitie maar een demonstratie 'Zo Speelt Men Samen'. De andere musici tonen zich al even coöperatief. Een essentiële rol is daarbij weggelegd voor de onbaatzuchtig voortplukkende bassist Tobias Nijboer. De solistische uitbinker is alt-saxofonist Jasper van Damme, die aan een jubelende Cannonball Adderley herinnert zonder die na te spelen.

Hogenhuis schreef alle thema's en die klinken al meteen vertrouwd. Een melodieuze soort mainstream met akkoordenprogressies waarin de solisten zich meteen thuis voelen. Ontspanning én concentratie maken zich meester van de luisteraar en de musici. Zelfs de eerste solo - van gitarist Daan Kleijn - is vol stiltes en charmante aarzelingen. Kleijn is het noten-breien voorbij, evenals de rest van de band.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Jasper van Damme (as),
 Koen Schalkwijk (p),
 Daan Kleijn (g), Tobias Nijboer (b),
 Bart-Jan Hogenhuis (d).

Luister hier naar 'Coffee break':

<https://www.youtube.com/watch?v=ZWm00aOxsI4>

NICE CHAIR
The Game
 Gateway Music

'The Game' is het negende album van de Deense saxofonist Claus Waidtløw, een grote naam in de Scandinavische jazzscene. Hij nam het album op met oude makkers bassist Kasper Vadsholt en slagwerker Martin Maretti, met wie hij al sinds de jaren negentig samenwerkt. Het drietal was de vaste begeleidingsband in de nachtclub La Fontaine in Kopenhagen en noemt zich nu Nice Chair.

De cd bevat negen tracks: zeven eigen composities van Waidtløw en Vadsholt en twee covers, waaronder Cheryl van Charlie Parker. Ze passen alle negen naadloos bij de klassieke jazzformatie met sax, bas en drums. En ze klinken alle opwindend en uitgebalanceerd terwijl er toch maar één melodie-instrument te horen is. Het scheelt natuurlijk dat Vadsholt en Maretti melodisch begeleiden en ook sterk soleren.

Dat de mannen hecht spel laten horen, is logisch. Ze zijn zeer ervaren en maakten samen veel vliegen. De sound is eigentijds, met veel funky en latinaccenten en met strak saxspel, gebaseerd op de tradities van de bop en modern jazz. De riffs zijn soms hoekig maar verder houden de heren het beschaafd. De keuze voor de elektrische bas is een schot in de roos. De plaat klinkt daardoor net even moderner en dynamischer.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Claus Waidtløw (tenorsax),
 Kasper Vadsholt (bas),
 Martin Maretti (drums).

Luister hier naar het titelnummer:

https://www.youtube.com/watch?v=HLPeZPQ49_4

CLAUDIO SCOLARI PROJECT
Upside Down
 Eigen Beheer

De band van de gelouterde Italiaanse jazzmuzikant Claudio Scolari is een familiebedrijfje. Zijn zoon bespeelt de trompet. Achter de drums zit al jaren Daniele Cavalca. Voor de vierde cd – 'Upside Down' – nodigde Scolari sr de broer van Cavalca, Michele, uit. Michelle hanteert de elektrische bas. Het trio werd een kwartet, maar de sound van de groep is niet wezenlijk veranderd: vertrouwde jazzgeluiden vermengd met elektronica en onvoorspelbare ritmiek.

Wat wel nieuw is, is dat alle tien nummers – composities van Claudio en Daniele – in één take zijn opgenomen, zonder overdubs. Er stonden alleen wel voorgeprogrammeerde synths op de harde schijf, maar voor de rest is de plaat live in de studio tot stand gekomen. Dat synths en slagwerk de ruggengraat vormen, is niet verwonderlijk: ook Daniele Cavalca kroop achter het drumstel en hij voegt live synths toe aan de opgenomen klanken. Hoewel er dus veel trommels te horen zijn, klinken alle stukken transparant en fris. Het elektronische gehalte blijft binnen de perken. Er is alle ruimte voor de Fender Rhodes en de akoestische piano en een 'echte' trompet. De elektrische bas duwt en stuwt stevig, zonder te overheersen. Upside Down bevat hypermoderne Europese jazz die niet ontspoot maar 'oud' en 'nieuw' verenigt en je meeneemt op een muzikale reis vol aangename verrassingen.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Claudio Scolari (drums, synth programmering),
 Daniele Cavalca (drums, live synths, Fender Rhodes, piano),
 Simone Scolari (trompet),
 Michele Cavalca (elektrische bas).

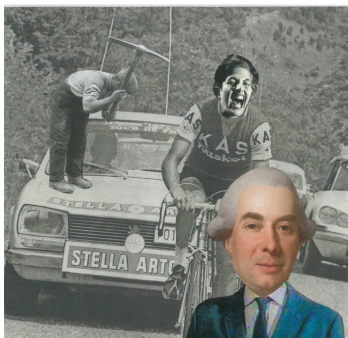
Luister hier naar het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=QgW--ZHbNN8>

SCRAMBLED HARMONIES

Stella Art

Eigen Beheer

Wie het debuutalbum van het Amsterdamse improvintet Scrambled Harmonies opzet, zal zich in de jaren zeventig in Engeland wanen. Saxofonist Andrius Dereviancenko herhaalt een loopje dat doet denken aan Evan Parker en de klanken die Henk Zwerver aan zijn gitaar ontlokt, roepen Derek Bailey in herinnering. Maar het vijftal is er zeer zeker niet op uit om een soort retro-impro te maken. Na die pointillistische opener, 'Pointing', zijn er veel meer sferen en modellen te horen. De groep speelt met dynamiek, die soms aanzwelt en weer afneemt ('Skin tone') en past ruige passages in, met een haast rockachtige gitaarklank die we van Zwerver amper gewend zijn ('Extended undertones'). Ook zijn er verrassend jazzachtige momenten, zoals het begin van 'Sofa spud', dat later door Chientaroli van fijne keyboardklanken wordt voorzien en zo de geest van Sun Ra oproept. 'Stella Art', dat in eigen beheer werd uitgegeven, werd opgenomen in het onvolprezen Amsterdamse impro-honk Zaal 100. De muziek die daar wordt gemaakt, met een verfrissend gebrek aan muzikaal ego, wordt steeds beter gedocumenteerd, en dat is een goede zaak. Tot slot nog een eervolle vermelding voor de bijzondere cover art van bassist (en beeldend kunstenaar) Raoul van der Weide.

Herman te Loo

Bezetting:

Andrius Dereviancenko (tenorsax), Henk Zwerver (gitaar), Nico Chientaroli (piano, keyboards), Raoul van der Weide (bas, percussie, kraakdoos), Onno Govaert (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/2AHd6Pf>

TORBEN WESTERGAARD

The Gori Project

BIEM/NCB

De zestigste verjaardag van de diplomatieke betrekkingen tussen Denemarken en Zuid-Korea was voor de Deense bassist, toetsenist en componist Torben Westergaard aanleiding voor het zogenoemde The Gori Project, een samenwerkingsverband tussen drie Deense en twee Zuid-Koreaanse muzikanten.

Het resultaat is een uitzonderlijke cd, waarop westerse jazzinstrumenten een symbiose aangaan met traditionele instrumenten uit Zuid-Korea: de gayageum – een citerachtig meersnarig instrument – en percussie. Het dertiende album van Westergaard is geen pure jazz en dat is ook logisch als je de bezetting bekijkt, maar het is onmiskenbaar uit welke vaatjes de Denen tappen.

Je kunt toch goed horen dat zij gepokt en gemazeld zijn in de Scandinavische jazz. Het is ook niet verwonderlijk dat de Aziatische inbreng het zweverige, soms bijna esoterische karakter van de muziek bepaalt. De Zuid-Koreaanse spraakzang en de sound van de gayageum hebben natuurlijk niets met jazz te maken.

The Gori Project, dat bestaat uit acht eigen composities, biedt wel een zenachtige ervaring. Je wordt heel rustig van deze muziek. Temeer daar niet alleen de Zuid-Koreanen ingetogen en op het lome af musiceren – dat doen de Denen ook. Westergaard laat zijn bas heel ontspannen de basis leggen en ook het trompet- en percussiespel is heel serene.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Torben Westergaard (bas, keyboard), René Damsbak (trompet, electronics), Eunhee Choi (gayageum), Byunggil Choi (Koreaanse percussie), Jacob Andersen (percussie).

Bekijk hier een video over de cd:

https://www.youtube.com/watch?v=Nq_lMaoi4vQ

THE NEW YORK SECOND

Bezetting:

Harald Walkate (piano),
Marijn van de Ven (bas),
Teus Nobel (trompet).

Datum en plaats:

18 juni 2020,

www.liveoffthefloor.tv

Een nieuw verdienmodel lijkt te zijn geboren: optreden via een betaalde live-stream. Waar musici bij het begin van de coronacrisis nog geneigd waren om hun muzikale waar gratis via internet uit te venten (vaak in de hoop dat er na afloop van het live-optreden flink gedoneerd zou worden), ontstond op een gegeven moment het besef dat kijkers daarvoor eigenlijk vooraf een kaartje zouden moeten kopen. Onder anderen zangeres Fleurine trok op Facebook aan de bel: "Optredens zijn het laatste middel om als uitvoerend kunstenaar je geld te verdienen. Als we dit massaal gratis blijven doen dreigen optredens hetzelfde lot beschoren te zijn als de opgenomen muziek." Nieuwe initiatieven ontstonden vervolgens snel.

De pianisten Robert van der Padt en Daan Herweg, en zanger Henk Kraaijeveld startten betaalde Lockdown Sessies vanuit de Key Element Studio in Amsterdam. Na enkele try-outs door de initiatiefnemers zelf startte de reguliere programmering op 28 mei met violist Oene van Geel & pianist Philipp Rüttgers. Elke donderdagavond is er een concert, dat om 21.00 uur begint. Kaartkopers wordt gevraagd zelf de entreprijs te bepalen op basis van het aantal mensen dat thuis voor de buis zit. Eén persoon betaalt 8 euro en met een kamer vol kijken kost 25 euro. Doordat mensen tegelijkertijd naar het concert kijken, zijn ze meer betrokken dan bij de zoveelste YouTube-video, menen de initiatiefnemers. "Los nog van de live-chat is samen kijken waardevol", aldus Van der Padt op 14 mei in NRC-Handelsblad.

Na optredens van zangeres Anna Serierse & gitarist Gijs Idema (4 juni) en het Henk Kraaijeveld Trio (11 juni), stond op 18 juni The New York Second met trompettist Teus Nobel op het programma. Dat Amsterdamse kwartet speelt composities van pianist en bandleider Harald Walkate en bestaat verder uit Frank Paavo (sax), Marijn van de Ven (bas) en Max Sergeant (drums). Hun muziek kenmerkt zich door relatief complexe harmonieën gecombineerd met

...vervolg in de rechterkolom

JAZZ OP DE PLANKEN

Bassist Van de Ven en pianist Walkate. (Schermafbeelding YouTube)

melodielijnen die goed in het gehoor liggen. Daardoor blijft het geheel toegankelijk, maar toch ook onmiskenbaar jazz, zo zeggen ze zelf op hun website en dat klopt helemaal. Omdat in de studio maar plaats was voor drie personen, kwam een afgeslankte groep met leider Walkate, bassist Van de Ven en trompettist Teus Nobel, die ook bugel speelde. Vijf Walkate-stukken brachten ze in totaal, waaronder 'The Brickmaster', 'The Drowned world' en tot slot 'San Marco'. De drie verzorgden een set van drie kwartier (dat had wat mij betreft best wat langer gemogen ☺) en wisten te boeien met aantrekkelijke composities, goede soli en dito samenspel. Zowel beeld als geluid waren in orde. Er was geen publiek aanwezig, dus richtte leider Walkate zich na ieder nummer tot de kijkers thuis, die via een dertigtal computers meekeken. "Gek, zo zonder publiek in de studio, maar een leuke nieuwe ervaring", vond hij, "dit is ook een mooie manier van samen muziek maken." Na een half uur reageerde hij ook nog even op een aantal chat-berichten. Door zijn aanpak werd de kijker meer dan alleen een ooggetuige. Ik voelde me echt aangesproken door hem en daardoor werkelijk betrokken bij het evenement.

Teus Nobel miste het publiek wel, zo vertelde hij na afloop via Zoom: "Het grote verschil met het optreden voor publiek is dat je niet ziet dat de muziek mensen raakt, dat het binnenkomt. Het is niet eens zozeer het applaus dat ontbreekt." Toch zijn er ook voordelen meent Harald Walkate: "Het is ook wel lekker rustig. Geen mensen die er doorheen praten." Volgens bassist Marijn Van der Veen kun je beter horen wat je doet, 'maar dat kan soms ook confronterend zijn'.

In het Noorden, waar ondergetekende woont, zijn jazzpodia een schaars goed. Als het op deze manier na de coronacrisis mogelijk zou worden om regelmatig vanuit huis concerten bij te wonen, dan zou dat wat mij betreft een uitkomst zijn. Op dit moment zitten er nog twee Lockdown Sessies in de pijlpijn. Op 2 (met het Daan Herweg Trio) en 9 juli. Dan wordt een pauze ingelast en geëvalueerd. Wel is al duidelijk dat voor een toekomstige professionele aanpak een krachtige partner nodig is, zo vertelde initiatiefnemer Van der Padt. Dan volstaan goedwillende vrijwilligers niet.

Hans van Eeden

Voor meer informatie: www.liveoffthefloor.tv.

WHO KILLED TINA BROOKS?

7 januari 1932 – 13 augustus 1974

In 1986 schreef journalist Fred van Doorn het boek 'Lost Heroes', over twaalf vergeten helden van de jazz, 126 pagina's, met een tiental bladzijden over tenorsaxofonist Tina Brooks, toen al twaalf jaar dood.

Mijn buurmeisje heet Tina, een naam afgeleid van Martinus, meer bekend is Tina Turner (°1939). Denkt u nu dat Tina Brooks een musicienne is? Nee. Tina was Brooks' bijnaam toen hij nog 'tiny' was, een tenger kereltje dat zijn roepnaam behield toen hij volgroeid was. Tina Brooks keek uit naar een mooie platenloopbaan bij het Blue Note label, in 1939 opgericht in New York door de uitgeweken Berlijners Alfred Lion (1908-1987) en Frank Wolff (1907-1972). Die lieten Brooks platen opnemen, maar brachten ze niet uit. Tina was een begenadigd teamplayer, drong zich niet op, speelde ingetoomd introspectief, zijn individuele kwaliteiten bleven precies onderdrukt op de achtergrond.

Waarom verwierf Brooks niet de naam en faam zoals collega's die met hem op zijn platen meespeelden: Lee Morgan, Johnny Coles, Blue Mitchell, Lou Donaldson, Freddie Hubbard, Jackie McLean, Jimmy Smith, Freddie Redd, Kenny Burrell, Art Blakey?

Lion en Wolff ruïneerden Brooks' kansen, 'killing him'. Brooks paste niet bijzonder goed onder de Blue Note-vlag, hij verscheen ten kantore geurend naar mufte tabaksrook. Ze wisten van zijn heroïneverslaving, ook gitarist Grant Green werd daardoor traagjes opzij gezet. Blue Note geloofde meer in saxofonist Hank Mobley, Tina Brooks bleek een overbodige investering.

Volgens Van Doorn heeft de periode waarin Brooks optimaal zijn muziek kon maken precies één jaar geduurd, van juni 1960 tot juni 1961: hij was bij acht platen betrokken, bij zijn leven werd slechts één onder eigen naam uitgebracht, hij zou bijna volledig uit de picture verdwijnen...

Voor minder dan 15 euro vindt u 'The Complete Recordings – Master Takes' van het Tina Brooks Quintet (2cd Phono 870333 uit 2015), 22 tracks van 1958-1961: 'Minor move', 'True blue', 'Back to the tracks', 'The waiting game', waarop vijftien composities van Tina Brooks.

Kopen!

[...vervolg in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Tina Brooks (rechts) en David 'Fathead' Newman soleren in 1963 bij het Ray Charles Orchestra in Brazilië. (Schermafdruk YouTube)

Bekijk hier de video van dit concert:

<https://www.youtube.com/watch?v=dwQVYbVIp5o>

Harold Floyd 'Tina' Brooks werd geboren op 7 juni **1932** in Fayetteville, North Carolina, in de buurt van de militaire installaties van Fort Bragg, waar troepen voor Iran, Afghanistan klaargestoomd worden. Ook trompettist Waymon Reed (1940-1983) komt uit die stad. Tina overleed in New York op 13 augustus 1974.

Brooks was een soulful tenorsaxofonist, stijl hardbop. In **1944** verhuisde hij met zijn ouders naar de Bronx, waar hij de rest van zijn leven zou blijven. Hij leerde altsax, daarna tenorsax bij zijn oudere broer David 'Bubba' Brooks (1922-2002), die toen bij pianist Bill Doggett en zanger Clyde McPhatter speelde. Als jonge gast luistert Tina naar saxofonist Lester Young (1909-1959) en studeert hij op aanraden van Sy Oliver harmonie en muziektheorie bij Herbert Bourne, een klassiek musicus.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Vanaf **1950** doet Tina ervaring op in de rhythm and blues-band van pianist Sonny Thompson, bij zanger-pianist Charles Brown, zanger-pianist Amos Milburn, gitarist Joe Morris, in de zomer van **1955** zelfs bij vibrafonist Lionel Hampton (1908-2002).

Volgens Van Doorn bestaat een foto met Hampton en Brooks 'als de nieuw ontdekte saxofonist'. Bluesbands waren een toevlucht voor jazzmuzikanten, want er waren geen speelkansen bij de verdwijnende bigbands; ook trompettist Blue Mitchell en saxofonist David Newman, drummer Dannie Richmond en saxofonist Booker Ervin komen uit r & b-bands.

Onvoldaan als begeleidingsmuzikant in Hamptons bigband komt Brooks in **1956-57** onder de vleugels van trompettist Benny Harris (1919-1975), de componist van 'Ornithology' en van pianist Elmo Hope (1923-1967). Die hadden de muziek van Gillespie en Parker reeds in de vingers. Hij mag optreden in het theater Blue Morocco in de Bronx - zangeres Nancy Wilson werd daar ontdekt - de 'Club 845', Connie's, Small's Paradise, Freddie's Bar, met collega's als trompettist Oliver Beener, pianist Al Garner, saxofonist Junior Cook, trompettist Bill Hardman en bassist Larry Gales.

Eind **1957** regelt trompettist Benny Harris een rendez-vous met producer Alfred Lion, die Tina in 1958 als sideman koppelt aan orgelist Jimmy Smith voor 'The Sermon'. Brooks blijft slechts sideman bij opnamen van gitarist Kenny Burrell, trompettist Freddie Hubbard, saxofonist Jackie McLean en pianist Freddie Redd. In Count Basie's club beveelt saxofonist Ike Quebec de onbekende Brooks aan bij Freddie Hubbard (1938-2008) voor zijn debuutalbum 'Open Sesame'.

In die periode heeft Blue Note een bijzondere hoesontwerper in huis: het was nieuw dat Reid Miles (1927-1993) zwarte vrouwen mocht afbeelden op platenhoezen van orgelist Freddie Roach, de saxofonisten Sam Rivers en Lou Donaldson, Grant Green, Blue Mitchell en trompettist Donald Byrd. In 1967 wordt Miles voor 1 miljoen dollar per jaar aangeworven bij Coca Cola om hun advertenties te verzorgen.

Tussen **1958** en 1961 maakt Brooks vier platen als orkestleider. Alleen zijn 'True Blue' werd tijdens zijn leven uitgebracht; pas in 1980 werden zijn 1958-opnamen in Japan te koop aangeboden.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Tina Brooks, 'Minor Move', een plaat verschenen bij Blue Note.

En hoe kom je als muzikant aan de bak als je geen platen hebt als visitekaartje, als de clubeigenaars of boekingsagenten niet van je bestaan wisten!

McLean en Redd spelen mee op de platen van Tina Brooks, Redd schreef de muziek voor het theaterstuk 'The Connection' van Jack Gelber. In **1959** en later werd het stuk opgevoerd in het 'Living Theatre' in New York, live kwam Brooks pas aan de beurt als doublure van Jackie McLean.

Op de plaat met Howard McGhee speelt Tina Brooks met Freddie Redd mee. Ironisch genoeg, 'The Connection' gaat over drugsverslaafden, weet dat TB drugsgerelateerde gezondheidsproblemen had.

Brooks was 29 in **1961** toen hij 'The Waiting Game' opnam, hij koos zelf de titel voor die plaat, wachtend op een doorbraak, de kat uit de boom kijkend, denkend dat hij gelanceerd was. Neen, zijn loopbaan was afgelopen. Het is zijn laatste plaat, hospitaal, afkickmaanden, gevangenis hielden Brooks van het podium, hoewel hij in de Bronx nog sporadisch optrad met mambobands of R & B-orkesten, ook met de pianisten Elmo Hope en Don Pullen. Bronx collega's saxofonist Charles Tolliver en drummer Barry Altschul bewonderden Brooks.

Hij zou nog dertien jaar leven, 'he slipped away into obscurity', zou sterven door nierziekte en leverfalen, plus aan de ravage van zijn druggebruik. Hij was 42!

Onze research vond iets 'exclusiefs' voor Jazzflits, een detail nergens vermeld: Tina Brooks speelde van 17 tot 22 september 1963 bij enkele optredens in het Ray Charles Orchestra, onder meer tijdens een tournee door Brazilië, Rio de Janeiro, Sao Paulo. De dvd 'Ray Charles - Live In Brazil' van 19 september 1963 toont een tenor battle van 3'45" tussen Tina Brooks en David Fathead Newman. Een anonieme tip meldde de politie dat het orkest met een toeristenvisum was binnengereisd, het orkest moest terug naar Amerika, op het Braziliaans consulaat een [...vervolg op de volgende pagina](#)

visum aanvragen plus een medisch at test. Gelukkig kon de Amerikaanse ambassade een werkvergunning regelen... Het lijkt onwaarschijnlijk dat Tina Brooks er met Ray Charles bij was op 9 mei 1963 in Brussel of in Antwerpen, of in de Houtrusthallen in Den Haag of tijdens het door Lou van Rees stilgelegde concert in de Amsterdamse RAI van 11 mei 1963, of drie maanden later in het Kurhaus te Scheveningen. Ook drank- en druggebruik verstoorden het leven van jazzmuzikanten als Charlie Parker, Fats Navarro, Dinah Washington, Billie Holiday, maar die konden tenminste tot aan hun levenseinde optreden en platen maken. Ook in onze Lage Landen hebben publieke figuren zelf hun loopbaan 'vermoord': renner Johan van der Velde (°1956) die dankzij/niettegenstaande zijn amfetamineverslaving Joop Zoetemelk in 1980 aan zijn Tourzege hielp; Glenn Helder (°1968), getalenteerd muzikant en voetballer bij Vitesse, Arsenal, Benfica, door zijn gokverslaving ging alles naar beneden; grootverbruiker van drank en drugs Herman Brood (1946-2001) moest op de Vlaamse Feestdag 11 juli eerst naar omhoog naar het dak van het Hilton Hotel in Amsterdam. In België ging wielergod Frank Van den Broucke (1974-2009) ten onder door perverse vrouwen, drank- en drugweelde; voetballer bij PSV Luc Nilis (°1967) vergokte een fortuin en verkwalde een loopbaan als toptrainer. Brooks werd pas bekend toen hij dood was, hij was niet écht vermoord! Brooks' muziek werd gelanceerd boven de graven van Lion en Wolff. Het kan toch niet zijn dat Brooks opzettelijk werd gefnuikt? Wellicht was het te druk bij Blue Note met andere saxofonisten als Stanley Turrentine, Wayne Shorter, Hank Mobley, Joe Henderson. Postuum stak vooral jazzcriticus Michael Cuscuna in 1985 zijn schouder onder Brooks' publicaties op zijn Mosaic label, helaas, Mosaic antwoordt dat Brooks is uitverkocht. Sid Gribetz besteedde op 14 mei 2017 voor WKCR Radio in New York een vijf uur lange uitzending aan Tina Brooks, die aandacht kwam hem toe! Ach ja, vanwaar de titel van dit stuk? Jack Chambers gebruikte die in 2005 voor een Tina Brooks artikel in het Canadese jazzmagazine Coda.

Tina Brooks in 'The sermon':
<https://bit.ly/37SruAb>

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS TINA BROOKS

- 3 januari 1951** – **Sonny Thompson** and his Orchestra, vier kantjes voor het King label uit Ohio
- 18 december 1952** – **Amos Milburn** – ik vond die datum, op mijn aanvraag zoekt de Amos Milburn Legacy naar details over eventuele opnamen, nog geen antwoord
- 25 februari 1958** - Jimmy Smith – 'House Party', Tina Brooks speelt alleen mee op 'Au privave', met Lee Morgan, Lou Donaldson, Kenny Burrell, Art Blakey
- 25 februari 1958** – **Jimmy Smith** – 'The Sermon', met Lee Morgan, Lou Donaldson, Kenny Burrell, Art Blakey, TB speelt alleen mee op het titelnummer van die plaat
- 16 maart 1958** – **Tina Brooks** – 'Minor Move', zijn eerste elpee als leider, pas in 1980 in Japan uitgebracht, met Lee Morgan, Sonny Clark, Doug Watkins, Art Blakey (hierop staat een compositie van Tina Brooks 'Nutville', Lee Morgan bracht het mee naar 'Another Monday Night At Birdland' voor Roulette, 28 april 1958, verkeerd toegeschreven aan Lee Morgan)
- 7 april 1958** – **Jimmy Smith** – 'Cool Blues', live in Small's Paradise in Harlem, NYC, 1st set, 3rd set, met Lou Donaldson, Eddie McFadden, Donald Bailey (set 1), Ar Blakey (set 3)
- 14 mei 1958** – **Kenny Burrell** Septet – 'Blue Lights, Vol 1 & 2', met platenhoes van de toen onbekende Andy Warhol
- 25 augustus 1959** – **Kenny Burrell** Quintet – 'On View At The Five Spot Cafe' in NYC, 2nd set, 5th set, met Bobby Timmons, Ben Tucker, Art Blakey
- 13 juni 1960** – **Howard McGhee/Freddie Redd** – 'Music From The Connection', met TB, Milt Hinton, Osie Johnson (er is een parallelle plaat 'Jackie McLean & Freddie Redd The Connection' met dezelfde zeven nummers en in zelfde volgorde van 15 februari 1960 met Mike Mattos en de excellente Larry Ritchie)
- 19 juni 1960** – **Freddie Hubbard** – 'Open Sesame', zijn eerste plaat als leider, FH is 22, met pianist McCoy Tyner, die enkele weken later bij John Coltrane zit, Sam Jones, Clifford Jarvis
- 25 juni 1960** – **Tina Brooks** – 'True Blue', met Freddie Hubbard, Duke Jordan, Sam Jones, Art Taylor, met originele TB-composities
- 13 augustus 1960** – **Freddie Redd** – 'Shades Of Redd', met Jackie McLean (zit in de reeks '6 Classic Albums' op 4-cd van Real Gone, vijftig tracks voor minder dan tien euro)
- 1 september 1960** – **Jackie McLean & Tina Brooks** – 'Street Singer', met Blue Mitchell, Kenny Drew, Paul Chambers, Art Taylor ('Jackie's Bag' heeft drie tracks van 18 januari 1959 zonder TB, maar herneemt de 'Street Singer'-nummers)
- 20 oktober 1960** – **Tina Brooks** – 'Back To The Tracks', Blue Mitchell, Kenny Drew, Paul Chambers, Art Taylor, op deze plaat één nummer van 1 september 1960, zelfde musici als hier, maar Jackie McLean toegevoegd
- 17 januari 1961** – **Freddie Redd** – 'Redd's Blues', met Benny Bailey, Jackie McLean, Paul Chambers, Sir John Godfrey (een obscure drummer)
- 2 maart 1961** – **Tina Brooks** – 'The Waiting Game', met Johnny Coles, Kenny Drew, Wilbur Ware, Philly Joe Jones –vijf eigen composities plus de Broadway-ballade 'Stranger in paradise', zijn laatste opnamen, TB is nu 28!
- 19 september 1963** – Ray Charles – 'Live In Brazil', (op dvd)

Erik Marcel Frans
Luister hier naar het album 'The Waiting Game':
<https://www.youtube.com/watch?v=qwEvPHnKMYk>

VARIA

Ella Fitzgerald-documentaire door coronacrisis online in première

De documentaire 'Ella Fitzgerald – Just One Of Those Things' zou in de VS op 3 april in de bioscopen gaan draaien. De coronacrisis gooide roet in het eten, zodat de film nu 26 juni op Apple- en Android TV in première is gegaan. De film is gemaakt door Leslie Woodhead en geeft een beeld van zowel Fitzgeralds privéleven als haar zangloopbaan. Onder anderen, en dat is zeer uitzonderlijk, haar zoon komt aan het woord.

Bekijk hier de trailer:

<https://tinyurl.com/y92mjlxn>

Tobias Klein. (Foto: O. Kern)

Basklarinet Festijn in acht steden

De vierde editie van het Basklarinet Festijn omvat dit najaar twaalf concerten en een workshopdag op locaties in acht steden. Deze keer staat de combinatie van basklarinet en percussie centraal. Onder anderen Evan Ziporyn & Rudi Mahall, Ches Smith & Aki Takase geven concerten, alsmede de organisatoren Fie Schouten en Tobias Klein. Tevens zullen composities van Hanna Kulenty, Georges Aperghis en Ruud Roelofs in première gaan. Het festival is dit jaar van 25 oktober tot en met 25 december in Groningen, Haarlem, Rotterdam, Amsterdam, Nijmegen, Utrecht, Tilburg en Leiden.

Meer info: www.basklarinetfestijn.nl

Hanna Paulsberg. (Foto: Johannes Selvaag)

Overzicht hedendaagse Noorse jazzscene op Spotify

Om uit te delen tijdens de beurs Jazzahead! in Bremen maakte het Norsk Jazzforum voor de negende keer in successie een cd met een staalkaart van de Noorse jazz van nu. Omdat die beurs vanwege de coronacrisis niet doorging wordt het album nu wereldwijd verspreid via de Noorse ambassades. Die zorgen dat het album ter plekke is op evenementen waar jazzprofessionals samenkomen. Onder meer het Espen Berg Trio, Håvard Stubø Quartet, **Hanna Paulsberg** Concept + Magnus Broo, Mats Eilertsen Trio, Håkon Kornstad Trio, tubaïst Daniel Herskedal, Gard Nilssen's Supersonic Orchestra en Jan Gunnar Hoff Group met gitarist Mike Stern staan op de verzamelaar. Voor niet-professionals is 'This Is Our Music - Jazz Out Of Norway 2020' te beluisteren via Spotify: <https://spoti.fi/2UiaRbF>.

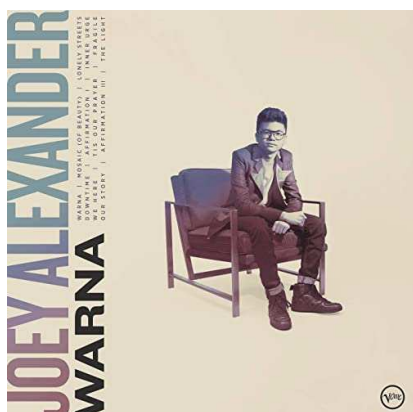
Frederik Goossens doet zijn verhaal. (Schermafdruk YouTube)

Brussels Jazz Weekend presenteert twaalf klassiekers

Jazzkenner Frederik Goossens presenteert sinds 5 juni elke vrijdag een klassieke jazzplaat op de Facebook-pagina van het Brussels Jazz Weekend. Het eerste album in 'Off The Record' is 'Sunday at the Village Vanguard' van het Bill Evans Trio. "Om aan te tonen dat je niet noodzakelijk uit je kot moet komen om van livemuziek te genieten", zo verklaart Goossens zijn eerste keuze. In totaal behandelt hij twaalf platen. De reeks 'Off The Record' staat ook op YouTube: <https://bit.ly/3cWThk4>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 15 juni 2020

1 Joey Alexander

Warna
(Verve)

2 Harold Mabern

Mabern Plays Mabern
(Smoke Sessions)

3 Wayne Escoffery

The Humble Warrior
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:**

Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS**

is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

De Amerikaan Pete Fallico stuurde ons een reactie naar aanleiding van het stuk van Erik Marcel Frans over Hammondorganist **Trudy Pitts** (Jazzflits 339). "I hope this article will bring a great response and maybe stimulate interest in Trudy's legacy", zo schrijft hij en tevens voegde hij een foto bij van de begrafenis van Hammondorganist Jimmy Smith in Philadelphia (2005). Op de foto wordt Fallico (tweede van links) omringd door Hammondorganisten. Vlnr: Tony Monaco, PF, Gene Ludwig, Trudy Pitts en Dr. Lonnie Smith. Fallico is sinds 1975 in San Francisco en omstreken op diverse radiostations met een jazzprogramma te horen. Ook is hij oprichter van de stichting The Jazz Organ Fellowship (www.jazzorganfellowship.org).

Jazzpodium de Tor vindt nieuwe tijdelijke locatie

Jazzpodium de Tor in Enschede heeft een nieuwe tijdelijke locatie. Onder het motto 'De Tor on Tour' worden de komende maanden de concerten gehouden in het Mystiek Theater. Het reguliere onderkomen van het podium aan de Walstraat is te klein voor concerten volgens de RIVM-richtlijnen. Het eerste concert op 10 juli is alleen voor leden/jaarkaarthouders toegankelijk. Op 28 augustus mag iedereen weer naar binnen en treden gitarist Peter Schilmöller en zanger Mark Stouwdam met hun Body and Soul op.

UIT HET ARCHIEF

De Belgische posterijen brachten in mei 2014 vijf postzegels uit als eerbetoon aan vijf jazzmusici van eigen bodem. Vanaf linksboven met de klok mee: gitarist Django Reinhardt, saxofonist-orkestrelider Fud Candrix, de saxofonisten Bobby Jaspar en Jacques Sels, en gitarist René Thomas. Ze werden op 24 mei 2014 voor het eerst afgestempeld.